

TEMAT IV. DUCHOWA RODZINA PRZENAJSWIĘTSZEJ KRWI

(16.01.2023)

Podsumowanie

DUCHOWA RODZINA JEZUSA

W Kościele już od samego początku istniały pewne formy rodzin duchowych. Sam Jezus urodził się w rodzinie naturalnej, w niej wzrastał, wychowywał się, czynił postępy „w mądrości, w latach i w łasce” (por. Łk 2, 52). Na początku swojej publicznej działalności założył jednak własną rodzinę duchową, która po zesłaniu Ducha Świętego stała się Kościołem. Do tej nowej rodziny należało nie tylko dwunastu Apostołów i 72 uczniów, ale też grupa kobiet: *A było z Nim (Jezusem) Dwunastu oraz kilka kobiet (...), które im usługiwały ze swego mienia* (Łk 8, 1-3). Ta „rodzina Jezusa” jest szczególnie widoczna na Golgocie, po zmartwychwstaniu przy pustym grobie i w Wieczerniku w oczekiwaniu na zesłanie Ducha Świętego. Szczególne miejsce zajmuje w niej Maryja, Matka Jezusa.

RÓŻNE FORMY WSPÓLNOT KOŚCIELNYCH

Już od początku istnienia Kościoła byli mężczyźni i kobiety, którzy otrzymali do Boga szczególne powołanie: mieli naśladować Chrystusa, żyjąc według „rad ewangelicznych” – w celibacie, ubóstwie i posłuszeństwie. Niektórzy z nich żyli jako pustelnicy, inni tworzyli wspólnoty, by coraz ściślej naśladować Chrystusa i w duchu Ewangelii realizować dzieła miłosierdzia względem ciała i ducha.

W toku historii wokół zakonników często gromadziły się grupy wiernych, którzy nie chcieli realizować ideału wspólnot konsekrowanych żyjąc w klasztorze, lecz jako „chrześcijanie w świecie” (świeccy). Takie wspólnoty świeckie nazywane są na przykład „bractwami”, „trzecimi zakonami”, „oblatami” lub „członkami stowarzyszonymi”... Z jednej strony dzięki współpracy zakonników i świeckich osobista droga wiary świeckich jest ubogacana przez duchowość zakonów. Z drugiej strony, misja wspólnot zakonnych zostaje wzmocniona na wiele sposobów, ponieważ często świeccy chrześcijanie są dla kapłanów i zakonników pomostem pomagającym dotrzeć do społeczeństwa. Wierni świeccy mają przecież misję pielęgnowania ducha chrześcijańskiego we własnych rodzinach i w sąsiedztwie oraz przepajania społeczeństwa duchem chrześcijańskim poprzez swój wpływ w miejscu pracy, w szkołach, stowarzyszeniach i mediach, w sferze kulturalnej, społecznej i politycznej... (jak zacznym, por. Mt 13, 33). Dzięki wzajemnemu uzupełnianiu się różnych charyzmatów wspólnie wydają dobre owoce dla Królestwa Bożego, zwłaszcza w ewangelizacji i odnowie Kościoła.

DUCHOWE RODZINY DZISIAJ

W ostatnich dziesięcioleciach w Kościele rozwinęły się także ruchy, które nazywają się „rodzinami duchowymi”, ponieważ mężczyźni i kobiety świadomie współpracują w nich ściślej w apostołstwie (np. „Franciszkańska Wspólnota Betania”, „Rodzina Maryi”, „Wspólnota Błogosławieństw”, „Oaza Pokoju” i inne). Służą one także w sposób szczególny poprzez wzajemne uzupełnianie się duchowego macierzyństwa i ojcostwa. Młodych ludzi poszukujących swojego miejsca w Kościele często przyciąga właśnie ich rodzinny duch.

DUCHOWA RODZINA PRZENAJSWIĘTSZEJ KRWI

Jedną z nowych wspólnot w Kościele jest „Duchowa Rodzina Przenajświętszej Krwi”. Należą do niej „Służebnice Przenajświętszej Krwi”, Wspólnota Oratorium św. Filipa Neri” z Aufhausen i z Kalei k. Częstochowy oraz „Bractwo Przenajświętszej Krwi”. Więcej informacji: www.duchowarodzina.pl.

NA POGŁĘBIENIE:

W. Wermter, *Duchowa Rodzina w służbie wewnętrznego uzdrowienia*, Regensburg 2012.

W. Wermter, *Kultura maryjna. Matka Odkupiciela w życiu chrześcijanina*, Częstochowa 1996, s.123-127.